

K G J O H A N S S O N

JINN

K G J O H A N S S O N

JINN

 SAGA
EGMONT

KG Johansson

Jinn

SAGA Egmont

Jinn

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 0, 2020 KG Johansson och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles.

ISBN: 9788726825152

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med SAGA Egmont samt med författaren.

A gaze blank and pitiless as the sun ...

- W.B. Yeats, *The Second Coming*

Kerimov

Säkert en halv sekund innan han reagerade. Kanske närmare en hel. Så oförberedd var han när det verkligen hände. Casimir hade haft blicken fixerad på den slingrande porten - även om det fanns vakthavande och datorerna alltid bevakade vad som hände så ville han själv vara beredd - men det var som om hans ögon inte ville tro på vad de såg. Flera tiondels sekunder gick innan han förstod: han hann inte blinka igång larmet innan någon annan gjorde det.

Han koncentrerade sig på ett enda ord och projicerade det: *Jinn!*

Larmet svajade till inför den nya impulsen. Han hörde ljud från människor som sprang. Ropade. Föll omkull.

Varifrån hade fiendernas skepp kommit?

Casimir hade sett de fula formerna på skärmar förr. Mest liknade jinnskeppet ett stenblock. En ojämn klump som hade fallit ned, krossat och vuxit ihop med något slags ställning. Snett och vint och ologiskt. Något från en annan värld, något som hans ögon aldrig ville se. Precis som jinnerna själva, de gånger de visade sig: de tycktes vara designade för att vara vidriga och motbjudande.

Han kämpade för att sitta rakt när *Kerimov* gjorde en manöver som var så brutal att skeppets egen gravitation inte hann med. Han var fastspänd. Ändå grabbade hans händer tag i stolskarmarna medan hans kropp ville lyfta ur sätet -

- och sedan en blix. Bländande. Plasma, hetare än ytan på en sol, över femton tusen Celsiusgrader. Casimir

blinkade för att få bort efterbilderna.

En partikelaccelerator. Så de hade den teknologin.

Det fula skeppet roterade kring två axlar samtidigt. Bakom det som liknade böjda och knäckta rör glittrade porten oberört. Han hörde Savannah i huvudet - *Ge eld, ge eld!* - samtidigt som han märkte hur hela hans kropp spände sig. Händerna grep krampaktigt kring armstöden. Och sedan nästa bländande plasmablixt.

Och en tung stöt. Ett ljud som en åskskräll medan han kastades bakåt och uppåt igen. De var träffade. Han höll ofrivilligt andan medan Savannahs nät fyllde hans huvud igen. *Rapportera! Rapportera skador!*

Planeten hade det prosaiska namnet Trappist-1d - den fjärde upptäckta planeten vid stjärnan Trappist-1. Den var inte helt olik jorden, bortsett från att den saknade atmosfär och låg över trettionio ljusår bort: fem portars resa. Det fanns tre portar i Trappist-1-systemet, vid olika planeter som kretsade kring den svala röda dvärgen. Liksom planet d hade e och g också små kolonier för gruvdrift, med varsin port. De få som skötte gruvornas teknik hade osannolika löner men levde ett hårt liv: Trappist-1 gav av någon anledning ifrån sig täta flares. Elektromagnetiskt kaos stoppade allt arbete i sex till åtta timmar ungefär vart sjätte standarddygn och det ingick i arbetet att utrustning förstördes och måste repareras.

Men det var trappisternas problem. Casimir hade ett annat.

Var hade skeppet kommit ifrån?

Ett jinnskepp. Ingen tvekan om den saken - det gick inte att ta fel på de böjda och sneda formerna. Jinnerna hade kommit ut genom porten utan förvarning, bara åttio sekunder efter en sond från portens andra sida, vid Ceti Alpha. Radio fungerade inte genom portarna och sonden

hade skickats från Ceti för att meddela att allt var som det skulle: inga okända skepp så långt sensorerna nådde. Vilket var som det skulle och vad alla hade förväntat sig. Några fiendeskepp skulle inte finnas vare sig här eller vid Ceti.

Någon, han visste inte vem, skrek hans egna tankar i högtalaren. *Var i helvete kom dom ifrån?* Och sedan Savannahs frågande nät inne i hans huvud: *Casimir, jag stänger skotten?*

Stäng -

Samtidigt som lufttrycket förändrades när dörrar slog igen krängde *Kerimov* våldsamt och accelererade för tredje gången. I nästa ögonblick välldes vitglödande plasma förbi och slet med sig tunga partiklar i sitt kölvatten, accelererade till relativistiska hastigheter.

Nej. Allt välldes inte förbi. En ny tung stöt och krängning. En av skärmarna visade små gestalter, viftande, flaxande, som om de grep efter något eller försökte simma. I vakuum.

Utan tryckdräkter. Han såg dem bli stilla.

Kerimovs skrov bestod av ett tjockt lager lonsdaleit, hårdare än diamant, sedan sjuttio centimeter av omväxlande nanokevlar och buckypapper, sedan ytterligare ett lager lonsdaleit. Ändå skar fiendens plasmavapen genom alla lagren som heta knivar genom smör så att människor från *Kerimov* förångades. Eller kastades ut i tomheten.

En ström av svordomar ville glida förbi i Casimirs huvud. Han avbröt dem och hoppades att de inte hade gått ut på nätet. *Fördömda svinaktiga -*

Hur många människor?

Mer än tjugo. Det dubbla kanske. Fler svordomar fyllde hans huvud innan han koncentrerade sig för att sända till Savannah igen.

Han hann inte. En partikelstråle från *Kerimov* tycktes snudda vid fiendeskeppets vänstra sida. Skeppet

accelererade inte. I stället sköt det en stråle till, ovanför hans eget krängande skepp. Alldeles för nära.

Savannah -

Ja -

Vi klarar det inte.

Jag håller med.

Mary!

Här?

Bort härifrån. Genom porten. Nu! Inga frågor. Nu -

Längre hann han inte. *Kerimov* sparkade honom i ryggen. Pressade honom brutalt mot sätet - två eller tre G var illa nog men nu accelererade skeppet i 8 G. Porten närmade sig, ett fladdrande gnistrande möbiusband rakt framför honom som tånjdes ut omöjligt åt alla håll när krigsskeppet närmade sig. Casimir spände alla muskler i kroppen och sedan -

- *föll* han -

- inte som när hans skepp krängde utan som om hans kropp plötsligt *vidgades* för att fylla hela den svällande porten.

Hisnande, värre än accelerationen.

Själva ögonblicket när Casimir och hans medvetande färdades utanför världen var oändligt och på samma gång ofattbart kort. För någon obegriplig bråkdel av en sekund fyllde Casimir hela universum och universum fyllde honom - han såg alla sina drömmar, lockande och skrämmande, visioner som han skulle ha gett årtal av sitt liv för att få uppleva, längtan som han förträngde för att kunna leva, mardrömmar som skrämde livet ur honom, fantasier som han aldrig skulle erkänna för sig själv, allt i ett enda svindlande ögonblick, och han visste att han hade sett dem förr och att han aldrig mindes dem.

Han skakade kort på huvudet, lika bedövad som vanligt, och knappade in koden för att skicka en sond till *Wellesley*.

Han hann inte.

De följde efter -

Savannahs röst. Upphetsad.

Mary! Hundratjugo grader vänster. Lägg oss i triangel med Wellesley.

Svänger -

Han spände sig igen.

Och sedan slappnade han av när kamerorna på skeppets vänstra sida visade honom det motbjudande jinnskeppet i samma ögonblick som en partikelstråle från *Wellesley* bländande sköt in bland de trassliga rören och sprängde skeppet i bitar. *Wellesley* nöjde sig inte med det utan lät genast ytterligare två strålar spränga sönder resterna.

"*Kerimov?*" sade högtalaren. "Kommendör Mechta?"

"Här." Casimir andades ut. "Tack."

"Nöjet", sade *Wellesleys* befälhavare, "var helt på min sida."

Befälhavaren hette Michelle Bernardini. Casimir hade aldrig träffat henne. Däremot kände han hennes andraofficer, Louis Durtal. Casimir och Durtal hade studerat tillsammans innan de valde flottan. De hade alltid kommit bra överens: en tillit som var bra att ha nu.

"Så ni såg aldrig något?" sade Casimir.

"Ingenting alls." Bernardini var i femtioårsåldern, med kortklippt gråsprängt hår och kvicka ögon vars ljusblå färg lyste till och med på skärmen. Hon skakade bestämt på huvudet.

"Vi hade fått en sond från er", sade Savannah, nästan femton år yngre men rätt lik Bernardini. Glittrande blå ögon och mörkbrunt hår, höga kindknotor, bestämd haka. "Den kom hundra sekunder innan skeppet kom genom porten. Sedan var det bara där."

"Oförklarligt." Bernardini gjorde en grimas.

Casimir sköt in: "Ingen som har hört talas om något sådant förr?"

Tystnad.

"Finns det någon möjlighet", sade Durtal, en liten smidig man, inte olik Casimir förutom att han saknade dennes stolta örnnäsa - "att de kom från en annan port?"

Casimir sade tonlöst: "I så fall vet de mer än vi vet."

Och Bernardini: "I så fall är vi illa ute."

En ny tystnad, betydligt längre än den förra.

Flera hundra år hade gått sedan portarna skapades. Enligt den mest gångbara versionen av strängteorin fanns tio rumsliga dimensioner och en tidsdimension. I vårt universum lever vi i längd, bredd, höjd och tid. De andra rumsliga dimensionerna ligger hoprullade, vilket är något att vara tacksam över - om enbart den femte dimensionen så att säga rullades ut skulle vi kunna se allting från alla håll samtidigt, precis som vi tredimensionella varelser kan se allting på en tvådimensionell yta samtidigt. Den saken är vi vana med men att se hela vår tredimensionella varelse samtidigt, både utsidan och innanmätet, skulle vara ytterst påfrestande för våra sinnen.

Det som hände i ögonblicket när ett skepp passerade en port utnyttjade teknologi som på något sätt byggde på strängteorin, men bara galningar eller professorer i fysik kunde förstå vad som egentligen hände - och ingen kunde förklara saken för vanliga människor. Det viktiga var att den vanliga rymdens dimensioner under ett kort ögonblick betydde något helt annat för människorna i porten. Alla resenärer var med om något som liknade Casimirs bortglömda upplevelse och många hade försökt sätta ord på saken. Ingen hade lyckats beskriva känslan.

Portar kunde ställas om. I viss mån: porten som de nyss hade kommit igenom kunde vara kopplad till Trappist-1,

med Jupiters månar eller med Proxima och ett par världar till. Vilka portar som kunde nå vilka, och vad den underliga geometrin berodde på, visste också bara galningar och möjligen ett par professorer. Men inga data från den här porten visade att den hade ställts om.

"Vi har rapporterat vad som hände", sade Bernardini. "Berätta om era förluster."

Casimir sade: "Savannah?"

Hon nickade. "Fyrtiotvå döda. En sektion träffades när en partikelstråle snuddade vid oss och fyrtiotvå personer kastades ut - ingen av dem hade ens krage på sig. Två andra skadades, den ena lätt och den andra bröt ett ben, när vi manövrerade. De hann aldrig spänna fast sig."

"Beklagar." Bernardini nickade. "Jag kontaktar en av portarna till jorden och låter dem skicka en sond med rapporten."

"Tack. Vi flyger till porten ovanför Freetown och återvänder till jorden. God jakt."

"God jakt", instämde Bernardini.

Freetown låg inte längre bort än på Ceti Alphas andra sida. *Kerimov* var där inom tio minuter, väntade dubbelt så länge vid porten, och kom sedan ut nära en av jordens och månens Lagrangepunkter. Marina som kallades Mary förde skeppet mot en av stationerna där de kunde få skadorna reparerade. Casimir åt en snabb och torftig måltid i sitt arbetsrum, smaklös självvärmmande fiskpasta nedsköljd med vatten, innan han höll en kort minnesstund över de förlorade kamraterna: nu nästan fyrtio ljusår avlägsna, glidande bort från porten och från varandra i banor där de kunde komma att fortsätta i tiotusentals år.

Frystorkade.

Det kunde ha varit jag, tänkte Casimir när han hade läst upp de föreskrivna orden. Det kunde ha varit jag som

kände vakuumet slita ut mig ur skeppet som en vante, kände mina lungor och blodkärl sprängas, försökte andas in men inte hittade någon luft. Som fäktade hjälplöst i några sekunder.

Det kunde ha varit jag.

De som hade dött under slaget fick aldrig någon chans att ladda upp sig. Möjligen hade någon av dem gjort det tidigare, men det kunde vara för flera år sedan.

Dessutom var Casimir inte helt övertygad om uppladdning.

Hans mamma var död. Åtminstone hennes kropp. Hennes sinne var uppladdat. Casimir pratade med henne då och då, när han befann sig nära jorden, och skickade meddelanden via sonder när han var långt borta. Mammans uppladdade sinne svarade och hon var ... precis som vanligt. Precis sig lik.

Ändå undrade han.

TCA 4118

Medeya väntade med att köpa biljett tills hon var uppe i stationen ovanför Freetown. Hon bar solglasögon och hade virat en scarf kring håret men fick ändå blickar. Blickarna störde henne inte, inte i sig - hon var van vid sådant, med sitt fräscha nittonåriga utseende och det flödande blonda håret - men hon ville undvika att väcka uppmärksamhet.

Medeya ville aldrig väcka uppmärksamhet. Och minst av allt nu. När biljettautomaten begärde 150 maxis för en resa som skulle ha kostat 1700 yuan, vilket var några procent mindre än 100 maxis, protesterade hon inte. Kryptovalutan var i princip laglig men kunde göra någon nyfiken bot intresserad om hon ändrade sig eller bråkade. Därför betalade hon genast.

Pengar var inte viktiga. Hon använde dem som ett verktyg för att nå sitt mål. Hon brydde sig mer om det målet och hon hade råd med den extra utgiften. Medan hon väntade på skytteln såg hon till att studera sig själv i speglar, att titta på filmerna och reklamen i monitorerna, till och med att köpa en pad med de senaste nyheterna från underhållningsvärlden. Hennes rörelser såg ut att vara avvägda för att visa så mycket sensualitet som möjligt, men utan att lyckas helt och hållet - då och då avslöjade hon nittonåringens slängighet. Och när hon till slut fick gå ombord på skytteln, tillsammans med ett tjugotal män och kvinnor som alla såg ut att vara minst något tiotal standardår äldre än hon, svepte hon sensuellt av sig scarfen och tog av solglasögonen som om hon gjorde entré på en scen. Medpassagerarnas blickar visade precis det

hon ville se: både män och kvinnor såg den inbilska unga flickan och hann knappt undra vad hon gjorde här innan de tyckte sig finna svaret: hon sökte erfarenheter. Utan tvivel hade hon redan försökt med alla de vanliga sätten för att ta sig in i holobranschen och valde nu den näst sista utvägen: att hitta sig själv, eller förlora sig själv, i Omega. Om hon överlevde - om hennes sinne överlevde - skulle hon ha erfarenheter och en personlighet som skulle få branschen att falla på knä inför henne.

Ingen anade att det var tvärtom. Hon hade legat under laserkniv många gånger och det ansikte som nu oskyldigt mötte andra passagerares blickar medan hon letade efter en sittplats var oigenkännligt från hennes tid som megastjärna: en tid från fyra till fem decennier tillbaka. Medeya Eleyan, som inte hade burit det namnet i mer än några månader, var en åldrad kvinna i en ung flickas kropp. Bara hennes långa erfarenhet av att förstå sig kunde göra hennes ögon så oskyldigt nyfikna, så naivt öppna och snara att möta andra människors blickar. Men när de blickarna tillhörde män - och kvinnor - som inte riktigt ville släppa kontakten, och när hon lätt kunde läsa blickarnas innebörd, syntes en oidentifierbar förändring i hennes ögon och den andra människan såg bort. De ljusblå ögonen innehöll stål.

Hon satte sig bredvid en ung man med lika europeiskt utseende som hon själv. Mannen presenterade sig som Jean-Marie Sèvre och verkade vara för blyg för att ens se på henne. För att fördriva de timmar resan varade tog hon upp det samtalsämne som alla tänkte på just nu: kriget, och särskilt det som nyss hade hänt här vid Ceti Alpha. Hon var nittonårigt naiv och engagerad.

”Men hur kunde det hända”, sade hon, ”hur är det möjligt? På portens ena sida finns ingenting och sen

kommer ett skepp ut på den andra sidan? Kan du något om ... ja, om Einstein och Hawking och Zhuge ... förstår du sånt här?"

Han vågade kasta en snabb blick på henne innan han skakade på huvudet. "Tyvärr", sade han till sätesryggen framför sig, "jag studerar filosofi. Jag vet lite om Lao Zi men inget om Zhuge."

"Vilka är fienden då? Vad försöker dom göra?" Medeya tänkte på att ta en titt på hans nät men avstod. Hon läste honom tillräckligt väl utan det hjälpmedlet.

Jean-Marie ryckte på axlarna och log blekt. "Ingen vet. Minst av allt jag."

"Kan de, är det möjligt - kan de ha överljusfart?" Han svarade inte genast och hon fortsatte. "Eller är det någon inom imperiet? En förrädare?"

"Jag har inte minsta aning", mumlade han. Den unga kvinnan himlade med ögonen, inte för att han var hopplös utan för att hela situationen med kriget var det.

I själva verket brydde Medeya sig inte om kriget. Kyrkan och imperiet och marknaden skulle lösa problemet och ju längre kriget höll på, dess mer skulle ekonomin blomstra. Medeya hade annat att tänka på - och genom att nästan överfalla den unge mannen med sina frågor hade hon visat sig vara social, så överväldigande social att Jean-Maries blyghet hade slagit knut på hela pojken. Nu satt han tyst och såg rakt framför sig.

Hur gammal kunde han vara? Aldrig över tjugofem. Kring tjugo. Uppenbart inte van vid att okända skönheter försökte prata med honom.

Medeya kände en kort nostalgi: tänk att vara så ung igen. Så storögd och förväntansfull, med ett helt liv framför sig.

Hon ville bli det igen. Även om det var omöjligt. Hon skulle göra sitt yttersta och därför var hon på väg till

Omega.

Alla var inte lika osäkra som Jean-Marie. Två män och en kvinna försökte få kontakt med henne under resan. Kvinnan närmade sig först, bara några minuter efter att Jean-Marie hade gett upp. Hon kastade en blick på Medeyas pad och sade: "Jezzy Jazz. Tänder du på honom?"

Medeya såg eftertänksam ut. "Egentligen inte", sade hon efter ett ögonblick. "Han är kille. Mycket mer har han inte att komma med." Hon log, artigt intetsägande.

"Okej", sade den rödhåriga kvinnan. "Leta vidare."

Männen kom med en eller två minuters mellanrum. Den förste använde samma taktik som den rödhåriga men fick veta att Medeya hade för mycket att tänka på. Den andre frågade rakt på sak och Medeya sade lika artigt: "Nej tack."

Fler blev det inte. Medeya satt långt fram i kabinen och de flesta hade sett hennes avböjanden. Hon satt ostörd och låtsades läsa om Jezzy Jazz och Yàn Tsai tills nätet meddelade att det var dags att spänna fast sig. Medeya hade aldrig tagit av sig fyrpunktsbältet men fick hjälpa den rodnande Jean-Marie att få på sig sitt. Nätet förklarade att ingen behövde oroa sig, det värsta som kunde hända i asteroidbältet var någon häftig undanmanöver. Kollisioner hade aldrig inträffat men någon gång kunde drycker eller mat spillas. Resenärerna uppmanades att tömma eventuella glas och placera allting i stolsfickan framför sig.

Skytteln gungade utan rytm i ungefär sju minuter och ryckte till två gånger, den ena så pass ordentligt att det sög till i magen när skytteln tycktes falla. Skytteln's lokala gravitation tog hand om saken efter mindre än en sekund men Medeya hann se Jean-Marie's händer: knogarna var kritvita.

Och några minuter senare de var framme.

Omega!

Namnet var mytiskt. Ordet hade ursprungligen stått för den sista bokstaven i det antika grekiska alfabetet. Alpha och Omega hade fått innebörden "från början till slutet" och ordet Omega stod fortfarande för en slutpunkt. Den lilla asteroiden framför dem hade fått sitt namn mer eller mindre på skämt, som kontrast till Alpha, Ceti-systemets mest bebodda och avancerade planet. Men namnet hade fått fäste och gav precis de rätta associationerna.

Att komma till Omega var inte lika med döden. Åtminstone inte fysiskt. Men det hände att besökare dog, det hände att de stannade i asteroiden för alltid, och de som reste därifrån var sällan samma människor som hade kommit dit. Många rykten gick om underliga händelser – kanske övernaturliga, åtminstone oförklarliga. Beskrivningar gick isär, skilde sig så drastiskt från varandra att ingen som inte hade varit där kunde få ut något vettigt av dem: den ena redogörelsen påstod att underjorden var helt mörk, eller möjligen upplyst av något som kunde vara fluorescerande svampar eller andra mikroorganismer; någon annan talade om böljande sommar-ängar, till synes utan slut, nere i en himlakropp som inte kunde vara mer än några kilometer i diameter; och andra beskrivningar skildrade ett slags nytt Las Vegas, den mytiska döda staden i västra delarna av gamla USA, så upplyst att natt och dag flöt ihop när tusentals lyktor och ljuspaneler bländade besökarna och tvingade dem att använda solglasögon eller något slags ljusfilter. Musik dunkade i kamp med annan musik, rop och skratt hördes överallt – eller platsen var fullständigt tyst; det var alltid natt; det var alltid dag; friden var översinnlig, eller skräckkänslor drev ut nykomlingar efter bara några steg.

Det gick inte att köpa tur och retur-biljetter till Omega. Den som reste till asteroiden stannade antingen där eller reste gratis tillbaka till Alpha, kuvad och tillintetgjord. Ingen pålitlig statistik fanns men envisa rykten viskade om människor som hade kommit från Omega och förblivit stumma och tysta för resten av sina liv - eller som blivit grönsaker, sondmatade, med vilda ögon som tycktes se obeskrivliga ting bortom verkligheten. Medan andra redogörelser beskrev visa män och kvinnor, bodhisattvas, änglar, profeter och sierskor, helt utan vanliga människors drifter och strävan; heliga människor som hade lämnat sin törst bakom sig och nu livnärde sig på gåvor från andra, eller kanske helt enkelt på den magiska luften i underjorden.

Vem visste? Ingen alls. Ingen visste. Men Medeya tänkte: Inte jag. Jag kommer inte att bli offer för det som finns i Omega. Jag ska tämja det. Utnyttja det och härska över det tills jag får det jag vill ha.

Skytteln landade i ena hörnet av en underligt slät yta, oregelbundet formad men ungefär lika stor som en europeisk fotbollsplan, som stack av mot den i övrigt kraterspäckat koppärriga och skräpiga asteroiden. Tau Cetus ljus föll snett, skymningsaktigt, över den plana ytan och något som liknade en stenhög kastade en lång och skarp skugga. Skytteln lade sig till vila precis i gränsen mellan Cetus nålvassa ljus och mörkret bakom stenhögen. Medeya kände sin mage sväva till igen när skyttelns gravitation slogs av. Panoramaskärmen visade nu en lång tunnel, så stor att människor kunde gå raka i den, mjukt utskjutande ut från skyttelns bakre del som om någon märklig insekt lät sitt fortplantningsorgan treva sig in i stenhögen för att befrukta asteroiden.

Löjligt, tänkte Medeya. Hon behövde inte söka liknelser från kurser i kreativt skrivande. I stället tänkte hon på stenhögen. Den var inte alls en stenhög utan i själva verket övre delen av ett schakt: vägen ned i den okända underjorden. Somliga rykten hävdade att den släta planen bara var sådan när skyttlar eller andra tillåtna skepp skulle landa. I övrigt gjordes den lika kaotisk som resten av asteroidens yta, fylldes med stenskräp och grus nästan lika högt som stenhögen, och Omegas kaotiska tumlande gjorde det omöjligt att hitta för piloter som inte fick den hjälpen. Medeya försökte se uppåt, mot himlen, men den lilla ilskna solen gjorde det omöjligt att urskilja några andra himlakroppar.

Som om det vore avsiktligt, tänkte hon.

Med lika försiktiga steg som de andra passagerarna följde hon dem ut i tunneln. Ingen kyla kändes, men hennes kropp tycktes vilja lyfta och sväva iväg för varje steg. Någon längre fram sade "Lustigt med det här tunna röret, kan det verkligen hålla?" Ingen skrattade eller svarade.

Utän märkbar övergång var de inne i stenhögen. Bara en sak fanns där inne: början på en spiraltrappa som ledde ned i Omegas innandöme.

"Då är vi här", sade mannen som nyss hade pratat om röret. Ingen svarade nu heller. Kön tätnade lite när någon tvekade men sedan försvann de första huvudena ned. Medeya lade märke till någon bredvid sig: Jean-Marie, storögt stirrande, med adamsäpplet hoppande upp och ned på en spänd strupe.

"Det är ingen fara", mumlade hon. Hon hade tänkt fortsätta men visste inte vad hon kunde säga. Ingen fara? Vad visste hon egentligen om den saken?

Hon gick före ynglingen, kanske i hopp om att ge honom lite trygghet, och kände något som vissa resenärer hade berättat och andra sade sig aldrig ha känt - hennes vikt

ökade för varje trappsteg. Nere i Omega var gravitationen jordisk, om det var alla eniga, men hon hade inte kunnat veta att det skulle gå till på det här sättet.

Jag är här, tänkte hon. Det här händer. Och sedan märkte hon dofterna.

Luften tycktes tättna på samma sätt som gravitationen tilltog. På skytteln hade allt varit antiseptiskt, fräscht men livlöst; sval luft som dök ned i lungorna, vände och försvann utan att göra något speciellt väsen av sig. Nu började luften tala. *Hyacint*, viskade den. *Björk*. *Ozon*. *Kaffe*. *Curry*. *Morgondagg*. Det fanns ingen ordning, ingen logik. *Eau de cologne*. *Kattlåda*. Tilltalande och frånstötande blandades som livet självt. *Fisksoppa*. *Surnad mjölk*. Och, medan trappan fortfarande gick i spiral och innan de såg något: *Blod*. *Nyslaget gräs*, och: *Hav*.

Hav?

Det var förstas omöjligt. Inne i Omega fanns inget hav. Möjligen någon liten sjö. Men ändå ... saltvatten, tång, frisk vinddoft och brytande vågor ... alltsammans i doftform, så illusoriskt att hon tyckte sig höra bränningarna.

Och sedan slutade spiraltrappan, kom rakt ned i ett hörn; och hon hörde förtjusta och förvirrade röster framför sig.

Hon gick ut från hörnet och såg världen.

När hon vände sig om igen var trappan bara en mörk öppning i en bergssida som lutade sig över henne och på något omärkligt sätt gick över i ...

Himmel?

Omöjligt igen. De kunde vara fyra eller kanske fem våningar under asteroidens yta, hon hade inte räknat trappstegen men det hade känts så. Nu såg hon upp mot en massiv klippa, åtminstone hundra meter hög, vars krön magiskt gled över till mörka skyar. Och när hon följde de

svarta molnen med blicken, ut från klippan, tonade de över i ljusare moln som följdes av blå himmel.

Runt om henne stod de andra resenärerna, med huvudena böjda långt bakåt, tyst förbluffade eller viskande och pekande. Den här platsen påverkade alla. Det var dags att tänka nyktert.

Den officiella versionen av Omega löd att asteroiden var lika full av tunnlar som ett maskätet äpple. Historien hade börjat ungefär hundrafyrtio år tidigare. Forskare hade då upptäckt något underligt vid en stjärna som hette Bhioma, fyrtio ljusår från jorden in mot galaxens centrum. Samväldets närmaste port låg fyra ljusår från stjärnan och ett robotskepp med en port kröp långsamt, i något mindre än halva ljushastigheten, mot stjärnan under drygt åtta år. När porten var framme och installerad skickades sonder genom den; sönerna visade att den ena av de två dubbelstjärnorna var mycket nära att gå i nova. Trots detta sändes ett skepp från kyrkan, imperiet och marknaden genom porten.

Det de fann förändrade allt.

På en av dubbelstjärnans planeter fanns liv. En skyttel gav sig ned i gasjättens atmosfär och fann en livsform som nästan genast fick namnet "sländor" - enorma flygande varelser vilka utnyttjade bakterielliknande kulturer i den tjocka atmosfären på samma sätt som jordens bardvalar utnyttjade plankton.

Den saken var märklig nog. Men sedan insåg de jordiska astronauterna att sländorna kommunicerade med dem.

Allt detta hände medan det bara var standarddygn - och sedan bara timmar - kvar tills Bhioma skulle explodera och sterilisera sina planeter. Förvirring och oro spreds på det jordiska skeppet när sländorna meddelade att de ville bli räddade: de bar sina döda inom sig, sade de, inte bara som

minnen utan som självständiga medvetanden, hundratals generationer bakåt. Genom att ta med sig sländornas sinnen i sina egna kunde människorna från Samväldet bevara en uråldrig och obegripligt avancerad kultur.

Innan astronauterna hann enas blev *Bhioma nova* och skeppet *Voltaire* räddade sig från stjärnan: inspelningar visade att skeppet tog sig genom porten bara millisekunder innan partikelströmmarna från novan skulle ha nått det. Men de var räddade.

Sedan hörde de viskningar inom sig.

Sländorna hade en uråldrig tradition av att tränga in i varandras medvetanden, att absorbera och bli absorberade. Under de sista minuterna vid *Bhioma* hade de, omärkliga och oinbjudna, glidit in i människornas sinnen. När alla människorna - utom en, som av någon okänd anledning inte fylldes av sländornas medvetanden - hörde varelserna viska inom sig förändrades de. På några minuter blev de annorlunda än människor - och av allt att döma blev de *mer* än människor.

Ingen visste hur en sådan situation skulle hanteras. Efter mindre än ett dygn blev det omöjligt att kommunicera med människorna och deras symbioter eller parasiter. Till slut bestämdes det att de skulle placeras inuti den oansenliga asteroiden TCA 4118 i Tau Ceti-systemet. Asteroiden grävdes snabbt ut och inreddes med ett jordiskt habitat. Astronauterna och deras okända passagerare placerades där. Forskare från Samväldet och släktingar till astronauterna besökte Omega, som asteroiden snart kallades, under några standardmånader. Familjebesöken upphörde nästan genast och forskarnas visiter något senare: de var meningslösa, eftersom människorna inte längre gick att kommunicera med. De vistades i gröna skogar som oförklarligt hade vuxit fram, de njöt stillsamt i värmen från något som liknade en omöjlig sol inuti Omega,

långsamt dansande eller gymnastiserande i okända riter. Några få av besökarna fick svårtydda och möjligen telepatiska budskap om frid, lycka och förståelse; ingen visste om budskapen var äkta.

Så var det fortfarande. Ingen kontakt hade ägt rum på hundrafyrtio år och de spekulationer som fanns hade aldrig kunnat underbyggas: att de människor som fortfarande, utan att ha åldrats märkbart, nakna vandrade omkring i Omega verkligen hade blivit symbioter med sländornas sinnen - och en dag, sade de djupast troende, skulle Omega vakna och frälsa resten av Samväldet.

I väntan på den frälsningen förblev Samväldet sig likt. Trots kyrkans protester byggde marknaden en privat port vid Omega och inrättade skyttelturer. Alla slags människor besökte asteroiden för att uppleva den förtrollade världen. Unga par reste dit för att pröva sin kärlek; äldre människor kom för att rädda sina äktenskap eller sitt förstånd. De nyfikna sökande kom till Omega, de dödligt uttråkade reste dit, de krossade och tillintetgjorda, de längtande, de som inte ens hade någon längtan kvar. Vad de skulle finna var oförutsägbart. Den uttråkade kunde fyllas av utesäglig frid medan den längtande förvandlades till ett vårdkolli. Några reste därifrån med en nytt glädje i ögonen, andra hade berövats sitt sista hopp. Enligt ryktet fanns inga sjukdomar i Omega, och ingen tycktes ha dött där - möjligen försvann sjuka och döende in i symbiosen; eller kanske reste de diskret därifrån, med ansiktet dolt under en huva, böjda och förgrämda.

En man från Moloa Moana vid namn Xander Ypsilon Ziedan hade kommit till Omega åttio år efter symbioterna. Ingen visste om han var kvar där eller om han fortfarande var vid liv: men det sades att hans bestämning i asteroiden hade varit att bygga en stad. Han hade börjat från början med sina två egna händer och några enkla verktyg, huggit

ned träd, klivit dem till plankor och brädor, sågat och spikat och hamrat och skruvat tills han hade en liten stuga. Andra hade skrattat åt honom. Vem behövde en stuga i Omega? Men Ziedan byggde vidare utan att någonsin, under alla år, säga ett enda ord. Med tiden började andra hjälpa honom eller bygga på egen hand – först de små trästugorna, sedan hus med två våningar, sedan stenhus, och ett rykte hävdade att någonstans i staden som hade fått namnet Chara fanns en liten men vacker gotisk katedral, lika bekännelselös som Samväldets kyrka, och att den som mediterade en stund i den byggnaden fann svaret på alla frågor.

Medeya visste inte. Hon var inte här för att söka svar.

Hon såg mycket riktigt något som liknade en stad, både stora stenhus och mindre, planlöst blandade med fattigare stugor. Hon såg en gata med vulgära skyltar som utan tvivel skulle tändas när solen tonade bort för natten. Ett nöjesdistrikt i Omega?

Ett nöjesdistrikt skulle passa henne perfekt.

Passagerarna hade börjat gå mot staden, eller bort mot skogar och berg. Jean-Marie Sèvre stod kvar bredvid henne, mer storögd än någonsin. Hans nät var fortfarande vidöppet och avslöjade också ynglingens totala vilshenhet. Medeya kände en plötslig och inte alls fysisk ömhet för honom.

”Ska vi gå då?” sade hon. ”Till Chara?”

Tweedledee

Coral drömde en lång och ljuvlig dröm. Hon var hemma på jorden igen och badade vid Waikiki, buren av långsamma bränningar och med solen rakt ovanför sig. Hennes hy var nästan mörkbrun och hon trodde sig kunna flyta omkring vid ytan någon timme till utan att bränna sig. Almira och Kendra flöt någonstans bredvid henne medan de viskade om pojkar eller husdjur eller holoserier, vad som nu hade fångat deras intresse under det senaste dygnet, vad som helst som de skulle glömma om en timme men som kittlade dem just nu. Coral skulle också prata om pojkar, det kände hon redan. Inte än men snart. Husdjur hade hon inte och de flesta holoserier var för löjliga för henne. Efter två eller tre avsnitt hade hon alltid förstått vad sådana serier gick ut på: huvudpersonen drabbades av något problem som aldrig var hennes eget fel - nej *aldrig!* - utan säkert någon av hennes kamraters. Huvudpersonen försökte lösa problemet men hamnade då i en värre knipa, och den så kallade vännen som egentligen rådde för alltsammans blev ovänlig och gnällig, och alltsammans blev värre och värre tills huvudpersonen kom på något genialiskt och löste hela -

"Coral ...?"

- problemet, och i slutet visade det sig att hennes kompis

-

"Coral."

- egentligen inte rådde för -

"Coral! Vakna nu!"

Hon öppnade ögonen. Solen måste ha gått i moln. Nej, såg hon sedan - det var mamma som stod nedböjd över

henne och skymde ljuspanelen i taket.

"Vakna nu. Frukostdags!"

"Men jag vill bada -"

"Inte än", sade mamma. "Om några dagar. När vi är framme. Stig upp nu."

Mamma försvann. Solen bröt fram och bländade Coral. Hon blinkade yrvaket och satte sig upp. Inget Waikiki. Det här var hennes rum på skeppet *Tweedledee* och de hade långt kvar till Alpha.

Coral åt upp sina flingor och syntmjölken och frågade sedan: "Hur långt är det kvar?" Mamma funderade ett ögonblick. Svart hårburr dolde hennes bruna ansikte. Sedan sade hon: "133 timmar och 16 minuter."

Coral räknade i huvudet. Hon suckade tungt. "Fem dagar", sade hon. "Fem dygn och tretton timmar. Mamma, jag är trött på det här."

"Ät din smörgås", sade mamma. "Jag har en överraskning."

En överraskning? Coral åt snabbt upp sin smörgås och följde sedan mammas slanka gestalt genom korridoren. Skeppet var lite mer än femtio meter långt. Korridoren var vit och ren och Coral avskydde den.

Det var inget fel på vare sig skeppet eller korridoren. Felet var bara att hon var så ohyggligt trött på att vara här.

Mamma stannade utanför Corals rum. "Okej", sade hon. "Jag ska visa dig en sak."

"Ja?"

Mamma såg på henne. "Hur känner du dig?"

Coral höjde på ögonbrynen. "Bra?"

"Som vanligt?"

"Ja ... precis som vanligt."

Mamma log. "Det är bra. Vet du vem som ligger här inne?" Hon gjorde en gest mot dörren till Corals rum.

Den här gången rynkade Coral pannan. "Ingen just nu."
"Titta in." Mamma öppnade dörren. Coral förstod ingenting. Hon lydde.

Någon låg i hennes säng.

Svart hår. Mörkbrun hud. En flicka som låg på rygg - med ett slags headset på sig - en flicka som -

"H-har ni", stammade hon - "har ni klonat mig?"

"Nej. Var inte orolig." Hennes mamma log lugnande. "Du är redan inne i spelet."

"Men jag ..." Hon tystnade. Ord och tankar trängdes överallt och kom inte fram till något begripligt.

Mamma log. "Den som ligger här", sade hon, "är du. Jag är en avatar. Du också. Du ligger nedsövd i sängen men en del av din hjärna upplever allting genom avataren. Du kommer att känna dig precis som vanligt men allt är simulerat." Hon stängde dörren. "Det är bäst att inte titta för mycket på sig själv - det kan bli ett slags rundgång."

Coral blinkade. Hon andades in och ut, djupt, och utandningen blev en suck. "Du kunde väl ha sagt något innan."

"Förlåt." Mamma smekte henne över kinden. "Ja, det var nog klumpigt av mig. Jag ville bara överraska dig."

Coral andades lugnare. Hon sade: "Du lyckades."

De fortsatte genom korridoren tills de kom till simrummet. Där inne gick det att simulera nästan vad som helst. Coral hade upplevt Hawai'is historia där, och dessutom delar av jordens historia och av Ceti Alphas. Men det hon såg när de kom in i rummet liknade inget annat. Hon stannade tvärt och stirrade.

Hundra öar, nej, fler än hundra, svävade i luften. Överallt. Alla öarna var gröna och vackra och fulla med växtlighet. På öarna, och till och med i luften mellan dem, syntes djur som Coral inte kunde känna igen på avstånd.

Mamma gjorde nånting med handen och plötsligt stod Coral och mamma på en av öarna. Coral vände sig om. Bakom sig såg hon bara öar. Dörren och väggen var försvunna och öarna sträckte sig så långt hon kunde se.

"Vad är det här?" sade Coral. Hon kunde inte sluta titta på de gröna öarna och de underliga djuren.

"Det är ett spel", sade mamma. Hon kunde inte låta bli att le. "Ett alldeles nytt spel. Vi vet att du har haft tråkigt. Vi hoppas att det blir roligare med spelet. Du ska få spela det här spelet tills vi är framme, eller tills du blir klar. Om du klarar spelet innan vi är framme har du vunnit, och då kommer du att få alla de där nya programmen som du önskade dig."

"Och om jag inte klarar det då?"

Vita tänder lyste när mamma log. "Det får vi se då. Det beror på. Men vi tror att du kommer att klara det."

Coral tittade fortfarande på de hundratals öarna. Hon hade först trott att några av djuren var fåglar, men så var det inte. Alla verkade vara landdjur. De färdades mellan öarna genom att hoppa från den ena till den andra men de var för långt borta för att hon skulle kunna känna igen dem.

Det var mystiskt. Men spännande.

"Vad är det jag ska klara?" frågade hon.

"Det här spelet är lite speciellt", sade mamma. "Du måste först upptäcka allting själv. Du kommer att få mat här inne och du ska sova här. Spelet blir som en liten värld för dig. Du får ha din lärare och det kommer att finnas mat när du är hungrig. Du sover när du vill sova, du kan chatta med andra om du vill. Andra som också spelar spelet. Ni kanske kan hjälpa varandra ibland."

"Chatta?" sade Coral. Det förvånade henne inte att läraren låg på marken bredvid hennes fötter. "Hur länge tar det?"

”Minst några minuter för varje meddelande. Upp till ett par dygn – det beror på vem du chattar med. Var i systemet de befinner sig.”

Några minuter senare hade mamma gått och Coral var ensam i spelet. Hon visste inte riktigt vad hon skulle tycka. Hon var väldigt trött på den långa resan, från Ceti C till Ceti A, som av någon anledning måste göras i rymden, inte via portar, eftersom den var en del av forskningsprojektet som hennes föräldrar höll på med. Det gjorde henne glad att hennes föräldrar hade laddat ner spelet åt henne. Samtidigt var hon osäker – vad ville de att hon skulle göra?

Hon satte sig ner på marken och tittade närmare på öarna.

Det var varmt och skönt. Solen lyste, även om hon inte kunde se den. Den tycktes finnas bakom några av öarna ovanför henne. Men hon såg sol glittra på andra ställen på andra öar och så länge hon inte frös brydde hon sig inte så mycket om solen.

Alla öarna tycktes vara täckta av kort gräs som såg nyklippt ut. Marken var mjuk och skön att sitta på. Okända buskar och träd växte här och där. Alla öarna såg ut att vara ungefär lika stora, mellan tio och femton meter långa och kanske fem meter breda.

Sedan studerade hon djuren. De var för långt borta för att hon skulle kunna urskilja några detaljer men hon tyckte sig känna igen tre olika typer. Hon bestämde sig för att se närmare på dem senare.

Vad hade djuren för funktion i spelet? Kunde hon styra dem? Hon valde ut ett stort svartvitt djur fyra öar bort och försökte locka det till sig. Hon visslade och ropade. Sedan klappade hon hårt i händerna. Djuret reagerade inte.

Hon prövade något annat. ”Jag är hungrig”, sade hon. När hon såg nedåt låg ett av mammans smörgåspaket